

KIRKEBLAD

FOR KJELLERUP OG OMEGNS VALGMENIGHED

NUMMER 3

AUGUST

2016

31. ÅRGANG

At flyve som et
forårsfrø
for sommerblomst
at blive
er kun at visne for
at dø,
kan ingen frugt du
give.
Hvis modenhedens
milde magt
af livet selv du lærte,
da slår bag fælmet
rosendragt
dit røde hyben-
hjerter.

Alex Garf,
Sensommersang,
Højskolesangbogens
nr. 335

Nye tider og gamle skikke

Her hos os på Kirkebakken 13 går tiden sin gang. Man har taget rigtig godt imod os, vores lille pige trives, som hun skal, og den unge mand er stille og roligt ved at finde sine ben i arbejdet som valgmenighedspræst. I sagens natur er alting nyt, og der er meget at lære. Hovedsagen i mit arbejde er selvfølgelig at forestå menighedens almindelige søndagsgudstjenester, og det er da også denne del af arbejdet, der helt klart har fyldt mest her i begyndelsen. Gennem dette arbejde med gudstjenesten er jeg blevet kraftigt bestyrket i troen på, at det var det rigtige valg at blive præst. For mig er det både en stor glæde og en alvorlig opgave at få lov til – og være forpligtet på – at arbejde med prædikenskrivningen og forvaltningen af gudstjenesten.

I forbindelse med valgmenighedens gudstjeneste var der i juni måned indkaldt til et møde på Kirkebakken 13, hvor de medlemmer, der havde lyst, kunne møde op for at høre lidt om, hvilke tanker jeg gjorde mig om gudstjenestelivet i menigheden, og for selv at give deres holdning til kende. Det blev et godt møde, hvor vi fik snakket sammen om både højt og lavt, og hvor vi blandt andet blev enige om nogle småændringer i gudstjenesten. To af de ændringer, der blev besluttede, og som jeg her vil knytte nogle enkelte bemærkninger til, var dels at lade et medlem af menigheden læse indgangsbønnen dels at indføre tavs altergang. Tanken med indgangsbønnen med den karakteristiske ordlyd ”Herre, jeg er kommet ind i dit hus for at høre...” – eller ”Herre, *vi er...*”, som det hedder her hos os – har fra gammel tid været, at det skulle være menighe-

dens egen bøn for gudstjenesten, som skulle fremsiges af et frivilligt medlem af menigheden. I mange – ja, vist næsten *alle* – danske sognekirker er det en (lønnet) kirketjener eller kirkesanger, der siger bønnen, og her i valgmenigheden har det været skik, at det var præsten, der sagde den. For at tydeliggøre, at det er menighedens egen bøn, har vi nu genindført den gamle skik med at lade et medlem fremsige den, og denne opgave går så på skift blandt dem, der har lyst – og alligevel ville i kirke.

Den anden ændring handler om altergangen og har ligesom den første rodtråde tilbage i den danske kirkehistorie – og i valgmenighedens lille del af denne større historie. Et lille rids af både den større og mindre historie kunne lyde sådan her: I de grundtvigske menigheder (gen)opstod der i anden halvdel af 1800-tallet den skik at udelade de tiltaler, som både dengang og i dag i almindelighed knyttes til uddelingen af brødet og vinen under altergangen – altså gentagelsen af vendingerne ”Dette er Jesu Kristi legeme” og ”Dette er Jesu Kristi blod”. Den grundtvigske tanke var at betone, hvordan det, der sker ved alteret, ikke har noget med præsten at gøre, men er Guds *egen* handling og det sted i gudstjenesten, hvor Gud *selv* taler. For præsten har allerede sagt, hvad han skal sige, og ingen har nogen gavn af, at han forstyrrer højtideligheden ved at gå og slide på ordene. Han skal blot tie stille og være en tavs tjener for det mysterie, som udfolder sig i altergangen – og kun kan erfares i tavshed.

Jeg kender selv denne skik fra Vartov og Københavns Valgmenigheder, hvor jeg var

medlem og gik i kirke, inden vi flyttede fra København, men den har også været brugt tidligere i Kjellerup og Omegns Valgmenighed. Ja, siden menighedens grundlæggelse i 1917 og helt frem til den nyere historie har det faktisk været den måde, man fejrede altergang på her i menigheden.

Men en gang i halvfemserne – så vidt jeg forstod på dem, der kan huske det – mente et slagfærdigt bestyrelsesmedlem, at skikken måtte ændres, og han fik (desværre) held til at få gennemtrumfet sit ønske og ændret gudstjenestens vigtigste led. Men nu er det så blevet lavet om: Alle ved mødet var indforståede i at prøve den gammelgrundtvigske skik af, så nu fejrer vi tavs altergang og er lykkeligt befriede fra at slide på Jesu ord og høre for meget præstens mundtøj, der jo allerede fylder, hvad det skal i gudstjenesten – og sikkert også vil blive hørt ofte nok ved andre lejligheder.

Jeg er meget glad for, at de fremmødte kirkegængere sagde ja til disse to forslag. Ja, jeg er i det hele taget meget glad for, at vi fik holdt det møde om valgmenighedens kirkelige liv, og jeg har tænkt mig at indbyde til sådan et møde en gang imellem, så vi løbende kan få mulighed for at snakke sammen om, hvordan vi nu synes tingene skal være. Indtil da håber og tror jeg, at de folk, der var med til mødet eller har snakket med mig på andre tidspunkter, har tiltro til, at man altid kan komme til mig, hvis man gør sig tanker om, hvorfor den unge mand nu gør, som han gør.

Så vidt nogle småbemærkninger om de nye tider, der nu er over os, og nogle af de gamle skikke, der nu igen er i brug her i den valgmenighed, som jeg allerede nu godt tør kalde *vores*.

Vi vil fred her til lands – Sankt Hans-tale

Til Sankt Hans var jeg indbudt til at holde båletalen i Mausing ved Vinderslev. Jeg talte om den gamle mening med Sankt Hans-fejringen – og gjorde mig nogle billedtanker om mytternes virkelighed, som efter min klare opfattelse også er afgørende for vores forvirrede tid, hvor de gamle nordboeres syn på kamp og fred kunne vise sig at være vigtigt. Man kan læse talen her – hvis man har den slags lyster:

Den danske Sankt Hans-fejring har rod i en ældgammel skik. Her i Norden har man – så længe nogen kan huske – tændt en glædesild ved sommersolhvervet. Ved aftentid på

højsommerens længste dag har mennesker samlet sig om ild og sang for at drive mørket på flugt og for at minde hinanden om det, der var vigtigt i deres liv.

Og sådan gør vi det også i dag, hvor vi fejrer Sankt Hans. Vi mødes om ilden og sangen for at minde os selv om alt det, der bør være vigtigt i vores fælles liv.

Denne samling om det fælles liv finder vi et klart digterisk udtryk for i den sang, der i dag fornemmes som selve grundklangen i den danske midsommer, nemlig Holger

Drachmanns *Midsommervise*. Allerede den første linje i *Midsommervisen* giver klart udtryk for det, der må være fælles i et dansk liv: Vi elsker vort land. Vi er glade for Danmark. Vi er glade for, at der findes et lille sted i den store verden, som vi har lov til at kalde vores, og hvor vi kan være os selv.

I *Midsommervisens* tredje og afsluttende vers uddybes denne beskrivelse af glæden ved Danmark – og det understreges, at glædens tro følgesvend altid må være viljen til at værne om det lille sted, hvor glæden bor:

*Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende
beredte os kende*

Den, der elsker sit lille sted, vil trække sit våben, når han ser fjenderne nærme sig. Det er dét, Sankt Hans-festen handler om. For Sankt Hans er lysets og glædens sommerfest, men netop derfor også en fest i *trods* – en fest, der trodser mørket og fjenden og kalder på viljen til at værne om alt det gode, vi har. Det er derfor, vi tænder vores glædesblus overalt i det lille, grønne land. Vi tænder vores bål for at jage *ufredens ånd* bort – for at væbne hjerterne til fordrivelsen af byens hekse og sognets trolde, så freden kan bestå. For freden findes kun dér, hvor mennesker er villige til at forsvare den og kæmpe for den.

Vore gamle, nordiske forfædre havde et fint billede på denne sammenknytning mellem kampen og freden. De forestillede sig et *ægteskab* – nemlig gudeægteskabet mellem Odin og Frigga. I Odin så de den udfarende kraft og vilje – glæden ved at fare frem og vove alt i kampen for livet. I Frigga så de hjemmets og hjertets stille glæde og håb om

en varig fred. Uden Odins kampvilje ville hjemmet gå til grunde, og uden Friggas håb ville kampen være retningsløs og dermed også *meningsløs*. For både viljen til kamp og længslen efter fred er nødvendige for at opretholde menneskelivet, men de må aldrig skilles ad. De må altid gå hånd i hånd, som et rigtigt ægtepar gør det.

Hele Nordens mytologi er præget af denne grundforståelse af forholdet mellem kampen som menneskets vilkår og freden som dets håb. For i myternes billedsprog viser menneskelivet sig som en stående kamp mellem lyset og mørket – mellem livet og døden. En kamp, der trækker sit spor gennem hele menneskehedens historie, og som ikke vil ophøre, før Ragnarok til sidst rydder jordens overflade, og den sidste aftenstjerne slukkes.

Dette nordiske grundsyn på livets kampvilkår finder vi et billedrigt udtryk for i én af mytologiens små grundfortællinger, nemlig i beretningen om dengang Aserne forsøgte at få opført en uindtagelig fæstning omkring Asgård.

Historien lyder – nogenlunde – sådan her: En gang blev aserne opsøgt af en driftig jätte. Han kom til dem med et tilbud, de havde meget svært ved at afslå. Jætten var en kyndig håndværker – en murermester med særlige evner inden for opførelsen af forsvarsværker, og han tilbød dem nu at bygge en uindtagelig fæstning omkring deres hjem. En mur, som ingen fjende nogensinde ville kunne gennembryde.

Aserne blev både overvældede og opmuntrede over jätte-murermesterens tilbud. De var vant til at leve hele deres liv i kamp – Odin var vant til altid at måtte kæmpe for Frig-

gas fred. Men her stod nu en genial håndværker og tilbød dem at rejse en mur, der ville kunne holde alle jætter, alle hekse og alt troldpak borte fra Asgård – en mur, der ville kunne sikre freden til evig tid. Sådan en mur ville man vældig gerne have. Man forestillede sig, at det ville frisætte en masse af den tid og kraft, der ellers blev brugt på krig og kamp, så den i stedet kunne bruges på noget mere fornuftigt.

Men naturligvis var der en pris for muren. Håndværker-jættens tjeneste var ikke gratis. Det er jætters tjenester *aldrig*. For sit arbejde forlangte han en betaling, der langt oversteg, hvad aserne havde regnet med. Han forlangte nemlig både solen og månen og selveste frugtbarhedsgudinden Freja som sin personlige ejendom. Med andre ord: For at give dem den evige sikkerhed krævede jætten, at de skulle opgive selve himlens lyskilder og selve jordens livskilde.

Den pris var alt, alt for høj at betale. Det var alle aserne enige om – for hvilken mening kunne der være i at opgive selve det lys og selve det liv, som muren netop skulle værne om? Men så tog den listige Loke ordet; så trådte asernes egen jätte frem med et – såkaldt – godt forslag. Han foreslog, at man bare skulle lade som om, man gik ind på jættens betingelser, men så, når muren stod færdig, snyde ham for hans betaling. Loke vidste nøjagtig, hvordan det skulle gøres, og han skulle nok kunne få det gennemført – sagde han.

Det forslag gik aserne ind på – for de ville jo så gerne have deres mur, og de regnede med Lokes listighed. Hans plan var at udfordre bygmesteren til ene mand at få arbejdet færdigt inden sommerens sidste dag. Det ville han umuligt kunne nå, men så dygtig, som han var, ville han kunne nå en god del,

og det hul, der blev tilbage, ville de så selv kunne fylde ud.

Loke bragte tilbuddet til bygmesteren, som sagde god for aftalen – dog med en enkelt lille ændring. Jætten bad om lov til at bruge sin gamle hingst som trækdyr til at slæbe sten til arbejdet. Det gav man ham lov til, for tanken var jo, at han skulle nå noget inden sommerens udgang, og en enkelt hest kunne vel ikke være det, der fik muren færdig til tiden. Alle aserne var overbeviste om, at bygmesteren ikke ville nå det, og at de ville ende med at få muren uden at betale prisen.

Så der blev givet håndslag på aftalen, og murerarbejdet gik i gang. Da aserne så, hvordan arbejdet skred frem, blev de overraskede – og også lidt ængstelige. For murermesteren arbejdede hurtigere, end de nogensinde havde set en håndværker gøre det, og den gamle hingst slæbte sten til byggepladsen med en hurtighed, som ingen af deres egne hingste kunne hamle op med.

Sådan gik tiden og arbejdet deres overraskende gang; sommerens lys blev svagere, og snart nærmede den sidste dag sig. Aserne begyndte nu for alvor at blive bange for, hvordan det hele skulle ende. Alt tegnede nu til, at bygmesteren faktisk ville klare opgaven, og hvis det skulle ske, ville de alle sidde i saksen. De ville miste lyset og livet – for en aftale er jo en aftale.

Men heldigvis havde den listige Loke endnu en god idé. Han vidste, hvordan de kunne stoppe bygmesteren – og han skulle nok få det gjort. På sommerens allersidste dag brugte han sine troldomskræfter og forvandlede sig til en prægtig og velduftende hoppe. I hoppens skikkelse nærmede han

sig bygmesterens hingst, og ved at gnide sig op ad den og vrinske kælent, lykkedes det at lokke den bort fra arbejdet og ind i skoven. Da bygmesteren nu så sit trofaste trækdyr vimse omtåget ind i skoven i halen på den prægtige – og nu snart også drægtige – hoppe, vidste han, at alt var tabt. Han ville ikke få murværket færdigt til tiden, og han ville ikke få sin betaling. Han blev *rasende*. For noget sagde ham, at der var list med i spillet. Så han tog sin hammer og gav sig til at ødelægge murværket.

Da Tordenguden Thor så det, blev han lige så rasende, og der vågnede en stærk længsel i ham efter langt om længe at behandle bygmesteren som den jættefjende, han jo i virkeligheden var. Thor greb nu sin hammer og slyngede den mod jættens pande. Han kastede af al sin kraft, og han ramte lige netop dér, hvor han skulle. Men intet hjalp det. I samme øjeblik som hammeren kløvede jættens pande, sank den sidste del af muren i grus – for jætten havde været endnu hurtigere til at rive ned, end han var til at bygge op. Foran Thor og alle de andre guder lå nu både bygmesterens hovedskal og bygmesterens murværk. Begge dele var knust – og det samme var asernes drøm om en uindtagelig fæstning omkring deres hjem.

Sådan slutter historien om de nordiske guders forsøg på at tilluske sig sikkerheden og freden. De endte dér, hvor de begyndte – midt i kampen og midt i usikkerheden. Sådan *måtte* det gå. For lyset og livet kan kun ejes på kampens vilkår. De findes kun dér, hvor mennesker er villige til at kæmpe for dem og værne om dem.

Sådan tænkte de gamle nordboere. De gjorde sig ingen indbildninger. De kæmpede for freden, og de håbede på freden, men de

vidste, at man aldrig kan tage den for givet. Hvad man kan, og hvad man *skal*, er at kaste sig ind kampen, glæde sig over livet og lyset – og altid huske, at en jordisk fred aldrig er en evig fred.

På et tidspunkt i historiens lange løb skete der en afgørende ændring i de gamle nordboeres åndelige liv: De blev kristne. Ganske gradvist og ganske frivilligt forlod de deres mange guder og vendte sig i stedet mod den ene Gud. Men denne forskydning fra de mange billeder til den ene magt, betød *ikke*, at de ophørte med at fejre deres gamle midsommerfest. De kastede ikke sommer-solhvervet på møddingen, da de hørte det glædelige budskab om Fredsfyrsten, der havde overvundet Døden.

Nej, de fastholdt midsommerens fest for lyset og livet, og de fastholdt deres indsigt i forholdet mellem kampen og freden. Men de gav festen nyt navn – det navn, som vi nu har for den: Sankt Hans. Den hellige Hans – altså det danske kaldenavn for Bibelens Johannes Døberen. Det gjorde de, fordi de så en sammenhæng mellem det, de allerede kendte, og det nye, de havde mødt i den kristne tro.

De så, at det gamle havde *forberedt* og *peget på* det nye, ligesom Johannes Døberen beredte vejen og pegede på den Gudesøn, der skulle komme efter ham – og ligesom den sande kamps mening altid er at forberede fredens vej og pege på dens mulighed midt i voldens verden.

Den tanke finder vi klart udtrykt i de sidste to linjer af *Midsommervisen*, der netop handler om fredens vilkår i verden – og er lige så sande i dag, som da de første gang lød på Sankt Hans-fejrende læber:

*Vi vil fred her til lands, snakke Hans, sankte
Hans
Den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r
tvivlende kolde.*

Sådan er det. Freden vindes – og findes – kun dér, hvor hjerterne er *varme*. Dér, hvor ilden brænder tvivlen og ligegyldighederne bort og udbreder sit lys over alt det, vi har sammen – og alt det, vi *skal* sammen. Vi skal værne om vores lille land. Vi skal passe

godt på det sted, som vi har fået af vores forældre, for vi skal selv række det videre til vores børn.

Det er *enkelt*. Men vi har alligevel brug for at huske hinanden på det og fortælle hinanden historier om det. For man glemmer alt for ofte det enkle. Derfor tænder vi vores Sankt Hans-bål. For at huske på det enkle – for at minde os selv om, at lyset og livet kun sejrer, når hjertet er varmt og viljen fast.

Efterårsliv

Når disse linjer læses, er det efterår, og efterår indebærer blandt så meget andet, at der begynder en ny tid i valgmenighedens kalender, nemlig den tid, hvor et nyt konfirmandhold skal til at gå til undervisning hos den nye præst, og hvor de gammelkendte foredragsaftener går i gang igen efter sommerpausen. Jeg har mine forestillinger om, hvordan begge dele gerne måtte spænde af og ser frem til, at forestillingerne nu skal møde virkelighedens prøvesten og blive til liv og erfaringer.

Hvad angår konfirmandundervisningen, skal jeg ikke nævne andet her, end at det i skrivende stund knager i præstens hoved, og der arbejdes flittigt på at sammenstykke et forløb, som er værd at være med til – og som er noget andet end den undervisning, man kan få andre steder.

Hvad angår foredragsaftenerne, så har I jo i junibladet kunnet se, at programmet allerede er lagt for hele året, men her i bladet har vi kun taget de foredrag med, der (så-

dan nogenlunde) falder inden for kvartalet. Beskrivelser af de enkelte foredrag kan man læse længere henne i bladet, men her vil jeg gerne nævne som noget generelt, at vi i udarbejdelsen af programmet har gjort, hvad vi kunne for at sammensætte det med en bredde og dybde, hvor der både blev plads til det nære og det fjerne, og hvor fællesnævneren er, at foredragsholderne har noget på hjerte, som de har lyst til at få ud af munden på en måde, hvor andre folk kan få noget ud af det. Jeg håber, at I synes, (noget af) det ser spændende ud, og glæder mig meget til at høre foredragene og tale med både foredragsholderne og jer om lidt af alt det vigtige i det underlige menneskeliv, som vi er fælles om.

Ja, i det hele taget glæder jeg mig til det efterårsliv, der nu begynder, og jeg ser frem til (nu hvor køreprøven er bestået!) at kunne køre omkring i Kjellerup og omegn og hilse på hos dem, der har lyst til en snak – og kunne finde på at give en kop kaffe.

Huset på Kirkebakken 13

Den store omgang er ved at være færdig på huset. Nye og flotte røde tegltagsten er pålagt. Nye tagvinduer er isat. Maleren har malet huset udvendigt, da der nu var opsat stillads hele huset rundt, var det nemt at komme til. Det er nok ca. 25 år siden, huset blev malet sidst, så det trængte virkelig til

det. Taget på den overdækkende terrasse er også blevet fornyet. Flisebelægning er lagt om, nye fliser er lagt, hvor skraldespandene står nu. Et lille redskabsrum til plæneklipperen og redskaber er opført. Nu ser det ca. 200 årige hus så flot ud der på Kirkebakken.

Svend Åge

Leje af Valgmenighedens sal på Kirkebakken 13

Valgmenighedens medlemmer kan leje vores hyggelige sal med adgang til 2 toiletter. Salens køkken har fuldt udstyr, men skal til spisning betragtes som et serveringskøkken. Der kan dækkes op til ca. 50 personer til spisning - og lidt flere til kaffe.

Lejen udgør til kaffe: 600 kr.

Til spisning: 800 kr.

Foruden rengøring, hvis ikke lejer selv gør rent.

Henvendelse til Svend Åge 40581941 eller sv.aage.thomsen@hotmail.com

Manglende autorisation til SKAT

Der er stadig medlemmer, som ikke har foretaget autorisation til SKAT. Autorisation betyder, at vi kan opkræve det korrekte medlemsbidrag ud fra den skattepligtige indkomst. Husk, at det er *alle* over 15 år, der skal foretage autorisationen. Har man NemID, men har brug for hjælp, er man velkommen til at kontakte vores forret-

ningsfører Dorthe Kaa på tlf. 21626821. Autorisationen skal venligst foretages inden udgangen af september 2016. Foreningens CVR-nr er 27 54 48 19. Hvis man ikke kan foretage autorisationen, bedes man aflevere en kopi af årsopgørelsen inden udgangen af september 2016.

Bestyrelsen

Mødeprogram 2016-2017

Tirsdag d. 6. september kl. 19.00: Aftenforedrag ved Niels Arne Iversen:

Kjellerup er mere end det, man ser fra omfartsvejen...

Hvordan er Kjellerups puls her blot 3 år forud for byens 150-års "fødselsdag"?

Nostalgien vil fylde rummet denne aften, hvor lokalhistorien vil være i fokus. Nils Arne Iversen har været i arkiverne og vil fortælle om gamle billeder fra byen, om indflydelsesrige personer, om andre personer, som har præget bybilledet, og om vigtige begivenheder og muntre hændelser fra "de gode gamle dage". Medbring eventuelt selv billeder eller andre materialer, som kan være af fælles interesse.

Kjellerup Sygehus.

Kjellerup Gamle Apotek.

Onsdag d. 7. september (Vi beklager datofejlen i sidste blad – denne dato er rigtig).

Læsekreds

Der indbydes til et aftenmøde kl. 19.00 i valgmenighedens hus, hvor vi skal se på muligheden for at sætte en læsekreds i søen. Ved mødet skal vi snakke om, hvilken slags bøger vi kunne have lyst til at læse sammen; hvor ofte vi skal mødes, og hvordan og hvorledes vi nu skal gøre det. Alle medlemmer af valgmenigheden er velkomne – og man må også gerne tage en udefrakommende under armen, hvis man kender nogen, der kunne have lyst til at være med. Mødet er ligesom læsekredsen åbent for alle (voksne) aldersgrupper – og begge køn!

Efterårsmøde for de Midt- og Vestjyske Valgmenigheder i Lemvig søndag den 25. september fra kl. 10.00-15.30

Program:

- 10.00 Gudstjeneste i Johanneskirken v/ Hans Nørkjær, Kirkevej 6
- 11.00 Mulighed for et kig på Torvald Westergaards skulpturpark og skulptursti ved kirken
- 11.45 Frokost i Lemvig Idræts- og Kulturcenter, Christinelystvej 8
- 13.00 Kaffe, velkomst og højskolesang
- 13.10 Foredrag: *Holger Danske og Fredens engel – nogle tanker om folkelig hårdhed og kristelig mildhed* v/Johan Christian Nord
- 14.00 Kaffepause med kage
- 14.30 Fælles drøftelse af foredraget
- 15.00 Sanghalvtime og afslutning v/Hans Nørkjær

Dagens arrangement forventes færdigt kl. 15.30

Pris: 225 kr. (betales ved ankomsten til Idræts- og Kulturcentret)

Tilmelding: Senest torsdag den 8. september til valgmenighedspræst i Lemvig, Hans Nørkjær Tlf. 97820052 eller mail: praest@lemvigvalgmenighed.dk

Man kan i den enkelte menighed også tilmelde sig til den stedlige præst eller formand, som vil videregive tilmeldingerne. Velkommen!

- Lemvig og Omegns Valgmenighed

Tirsdag d. 4. oktober kl. 19.00: Aftenforedrag ved soldat og teologistuderende Andreas Meng:

Krig og kristendom

Andreas Meng har været udsendt som soldat til Afghanistan af to omgange, først som kampsoldat, siden som sanitetsoldat. I den anledning har han gjort sig både erfaringer og tanker om soldatens gerning og forholdet til kristendommen.

Foredraget vil tage udgangspunkt i disse tanker og erfaringer og særligt handle om den kristnes stilling til krigen og om krigens retfærdighed eller uretfærdighed.

2. november kl. 19.00: Aftenforedrag ved valgmenighedspræst Hans Nørkjær, Lemvig

I arv de gav dig en ædel gave – Om den danske udvandring til Amerika

Den danske udvandring til USA vidner om et særpræget stykke kulturhistorie. De danske pionerer begav sig ud i uprøvet land, hvor alle muligheder var åbne for den, der formåede at knokle sig vej igennem præriejorden. Denne historie vidner også om et stort behov for kulturel samhørighed, idet man mange steder samledes i nationale fællesskaber omkring især skole og kirke. Herfra kan vi lære noget meget enkelt: Fælles kultur er altafgørende.

Søndag d. 11. december kl. 14.00: Julekoncert og efterfølgende sammenkomst (også her beklager vi datofejlen i sidste blad – denne dato er rigtig).

Som optakt til julen indbydes der til julekoncert i Hørup kirke med Jeannet Ulrikkeholm, som byder på en sammenfletning af sang og fortælling til adventstiden. Efter koncerten er der kaffe, fællessang og almindelig snak i valgmenighedens hus.

Nytårsaftensdag kl. 10.30

Som traditionen byder det, er der gudstjeneste nytårsaftensdag kl. 10.30 i Hørup Kirke og efterfølgende sammenkomst i valgmenighedens hus med sang, kaffe, et glas og en lejlighed til at ønske hinanden et godt og lykkebringende nytår.

Onsdag d. 11. januar: Aftenforedrag ved freelancejournalist og cand. mag. Aein Amripour

Kulturmøder på godt og ondt – et foredrag om at vokse op som eksiliransk dansker.

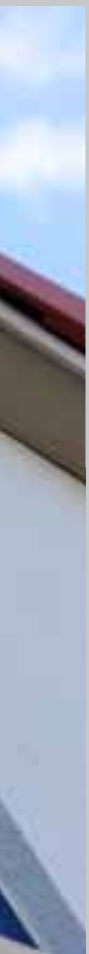

Det er ikke en fordel at være anderledes end sine venner som barn – slet ikke i forhold til den kulturelle baggrund. Det er en kamp at

færdes mellem to kulturer. For en voksen er kulturforskelle lettere at forholde sig til, men det er også her, man får et alvorligt ansvar for at vælge mellem to kulturer. Foredraget vil handle om den personlige kamp mellem to kulturer og om sidenhen at skulle skelne venner fra fjender i det politiske landskab, hvilket skaber konflikter i både den iranske og den danske lejr.

Kirkebakken 13 en augustdag.

VALGMENIGHEDENS PRÆST:

Johan Christian Nord

Kirkebakken 13..... 8688 1110
2860 9120

johan.chr.nord@gmail.com

VALGMENIGHEDENS BESTYRELSE:

Alle - 8620 Kjellerup.

Svend Aage Thomsen, formand

Lindevej 30 8688 1941 / 4058 1941
sv.aage.thomsen@hotmail.com

Anette Skorstengaard, næstformand

Illervej 16..... 2141 7666
fam.skorstengaard@gmail.com

Mette Møller Nielsen, kasserer,

Mausingvej 20..... 8688 6789
mmn@fibermail.dk

Marianne Weigelt Kristensen

Engholmsvej 2..... 8689 3738
mausing@it.dk

Jytte Haarup Jensen - sekretær

Haugevej 20..... 8770 3040
hlokk@live.dk

Anni Lolk

Borgergade 99a, 1.tv,
8600 Silkeborg..... 8674 1274

Arne Christensen

Humblebogen 13,
8620 Kjellerup 2174 5517

VALGMENIGHEDENS FORRETNINGSFØRER:

Dorthe Kaa

Aabenraavej 28, 8600 Silkeborg.
Træffes mandag aften på..... 2162 6821
dorthe-thomas@webspeed.dk
www.kjellerupvalgmenighed.dk

Præsten meddeler

Jeg træffes døgnet rundt på valgmenighedens nummer 86881110. Hvis der ikke svares på fastnettelefonen, kan man ringe på mobilnummeret 28609120, ligesom man naturligvis også altid er velkommen til at skrive en e-mail til mig på johan.chr.nord@gmail.com – eller ringe på døren ved Kirkebakken 13, hvor jeg vil være hjemme det meste af tiden.

Johan Christian Nord

Siden sidst

Døde

Svend Aage Vad, Kjellerup
Esther Andersen, Kjellerup

G U D S T J E N E S T E R

Hvor intet andet er anført
finder gudstjenesten sted
kl. 10.30.

HØRUP KIRKE

VINDERSLEV KIRKE

LEVRING KIRKE

4. september	15. søndag efter Trinitatis – Herefter Løvspringstur kl. 10	Hørup kl. 9.00
11. september	16. søndag efter Trinitatis	Hørup
18. september	17. søndag efter Trinitatis	Ingen
25. september	18. søndag efter Trinitatis Efterårsmøde i de Midt og Vestjyske Valgmenigheder	Lemvig kl. 10.00 – Hans Nørkjær
2. oktober	19. søndag efter Trinitatis	Vinderslev
9. oktober	20. søndag efter Trinitatis	Ingen
16. oktober	21. søndag efter Trinitatis	Hørup
23. oktober	22. søndag efter Trinitatis	Levring
30. oktober	23. søndag efter Trinitatis	Ingen
6. november	Allehelgens søndag	Hørup
13. november	25. søndag efter Trinitatis	Vinderslev
20. november	Sidste søndag i kirkeåret	Ingen
27. november	1. søndag i Advent	Vinderslev
4. december	2. søndag i Advent	Ingen
11. december	3. søndag i Advent	Vinderslev
18. december	4. søndag i Advent	Hørup
24. december	Juleaftens dag	Vinderslev: kl. 15.30 og Hørup: kl. 17.00
25. december	Juledag	Vinderslev
26. december	2. juledag	Ingen
31. december	Nytårsaftensdag - Gudstjeneste og efterføl- gende sammenkomst i salen	Hørup
2017		
1. januar	Nytårsdag	Ingen
8. januar	1. søndag e. Helligtrekonger	Vinderslev

Valgmenighedens gratis kirkebil kan bestilles fra og til egen dør
hos Thorning Taxa 86 88 01 75, helst dagen før.

KJELLERUP OG OMEGNS
VALGMENIGHED

Kirkebakken 13 • 8620 Kjellerup
Tlf. 86 88 11 10
www.kjellerupvalgmenighed.dk

Motiv fra Vinderslev kirke.

